

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 27CoCsp/12/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8524200254
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 03. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Koščo
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2026:8524200254.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mareka Koščo a členov senátu JUDr. Jozefa Angeloviča a JUDr. Mareka Kohúta, v spore žalobcu: J. investiční fond, a.s., so sídlom H. XXX/XXa, C., XXX XX A., H. republika, IČ: XX XXX XXX, právne zastúpeného: Nosko & Partners s. r. o., so sídlom Podjavorinskej 2, 811 03 Bratislava, IČO: 36 860 107, proti žalovanej: Z. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. XX, XXX XX W., právne zastúpenej Q.. Michalom Barnovským, advokátom, so sídlom Námestie generála Štefánika 532/7, 064 01 Stará Ľubovňa, IČO: 53 287 461, o zaplatenie 1.798,67 eur s prísl., o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa, č.k. 5Csp/14/2024-143 zo dňa 12.3.2025, takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti (výrok I.) a v napadnutej časti vo výroku o trovách konania (výrok III.).

Žalobca má voči žalovanej n á r o k na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi 475,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 10,04 eur od 26.6.2021 do zaplatenia, zo sumy 79,22 eur od 26.7.2021 do zaplatenia, zo sumy 79,22 eur od 26.8.2021 do zaplatenia, zo sumy 79,22 eur od 26.9.2021 do zaplatenia, zo sumy 79,22 eur od 26.10.2021 do zaplatenia, zo sumy 79,22 eur od 26.11.2021 do zaplatenia, zo sumy 68,86 eur od 26.12.2021 do zaplatenia, to všetko v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žalovaná má nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 66 % s tým, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Vychádzal zo zistenia, že spoločnosť B., a.s. a žalovaná uzatvorili dňa XX.X.XXXX zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 3.000,- eur, ktorý sa žalovaná zaviazala splácať v 60 mesačných splátkach po 79,22 eura, vždy k 25. dňu v mesiaci. Výška úrokovej sadzby úveru bola 19,84 % ročne, ročná percentuálna miera nákladov (RPMN) 20,88% a priemerná RPMN 12,35%. Dátum splatnosti prvej splátky bola stanovená na 25.11.2018 a konečná splatnosť bola 12.09.2023. Dňa 29.09.2022 bolo v Obchodnom vestníku SR č. XXX/XXXX pod číslom K zverejnené uznesenie Okresného súdu Bratislava I zo dňa 22.09.2022, sp. zn. 31K/25/2022 (ďalej len „uznesenie o vyhlásení konkurzu“), ktorým Okresný súd Bratislava I vo výroku I. rozhodol o vyhlásení konkurzu na majetok spoločnosti B.. v konkurze. Dňa 04.05.2023 bolo v Obchodnom vestníku SR č. 85/2023 pod číslom K zverejnené uznesenie Okresného súdu Bratislava I zo dňa 24.04.2023, sp. zn. 31K/25/2022 (ďalej len „uznesenie 2“), ktorým Okresný súd Bratislava I vo výroku II. rozhodol o tom, že do funkcie správcu ustanovuje spoločnosť L. XXXX, k. s., so sídlom kancelárie: D. 6, XXX XX A., číslo správcu: XXXX. Z listiny platobná disciplína vyplýva, že žalovaná poukázala právnemu predchodcovi žalobcu úhrady vo výške 2.525,- eur.

3. Je nesporné, že posudzovaný právny vzťah strán sporu je právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou a ide o spotrebiteľský úver. Následne súd pristúpil k preskúmaniu predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 24.9.2018.

4. Vo vzťahu k žalobcom stanovenej výške RPMN žalovaná namietala nesprávnosť jej určenia z dôvodu absencie poisťného pri vypočítaní RPMN. Zo zmluvy o zabezpečení poistenia schopnosti splácať úver zo dňa 24.9.2018 (č.l. 15), č. 13 vyplýva, že poisťník SSD vyhlásil, že poistenie je dobrovoľné a nie je podmienkou poskytnutia úveru klientovi ako dlžníkovi zo strany SSD ako veriteľa. Táto zmluva je odlišným právnym úkonom od uzavretia úverovej zmluvy, samostatným listinným dokumentom, je vlastnoručne podpísaná žalovanou. Navyše v zmluve o spotrebiteľskom úvere nie je ani zmienka o tom, že uzavretie zmluvy o zabezpečení poistenia schopnosti splácať úver by malo byť podmienkou poskytnutia úveru žalovanej, preto súd má súd za to, že poisťné bolo uzavreté dobrovoľne a nebolo podmienkou uzavretia zmluvy. Uvedená námietka žalovanej, že z uvedeného dôvodu výška RPMN nebola vypočítaná správne, nie je opodstatnená. Ani ďalšia námietka žalovanej, ktorou namietala výšku odplaty pri poskytnutom spotrebiteľskom úvere, nie je dôvodná. Zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere plynie, že výška odplaty bola uvedená vo výške 19,84 %. Podľa § 1a ods. 1 v spojení s ust. § 1 ods. 4 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi nesmie prevýšiť dvojnásobok priemernej RPMN bánk a pobočiek zahraničných bánk pre jednotlivé typy novoposkytnutých spotrebiteľských úverov zverejnenej naposledy v čase predchádzajúcom uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy. Z údajov obsiahnutých na stránke Ministerstva financií SR vyplýva, že najvyššia prípustná výška odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru za 2. štvrťrok 2018 platných pre zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzatvorené od 21. augusta 2018 do 20. novembra 2018 bola stanovená pri ostatných spotrebiteľských úveroch so zmluvnou splatnosťou nad 1 rok do 5 rokov vrátane na hodnotu 20,88 %. Odplata dojednaná v zmluve zo dňa 24.9.2018 (19,84 %) neprevyšuje najvyššiu prípustnú výšku odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru v rozhodnom období (20,99 %) a bola dojednaná v súlade so zákonom. Súd sa nestotožnil ani s námietkou žalovanej, že úroková sadzba, dojednaná v zmluve o spotrebiteľskom úvere zo dňa 24.9.2018 vo výške 19,84 %, je v rozpore s dobrými mravmi. V danom prípade je nesporné, že zmluvný úrok bol jedinou dojednanou odplatom v predmetnej zmluve. V prípade, ak v čase uzatvorenia zmluvy právnymi predpismi bola stanovená maximálna prípustná výška odplaty 20,88 % a žalobca si so žalovanou v zmluve o spotrebiteľskom úvere dojednali odplatu (formou zmluvného úroku) vo výške 19,84 %, nie je možné považovať takto dohodnutú výšku odplaty za rozpornú s dobrými mravmi. Súd nezvážil dôvodnosť ani ďalšej námietky žalovanej, že neboli naplnené podmienky pre platné postúpenie spotrebiteľského úveru v intenciách § 17 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z., že zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 17.4.2024 je neplatná a že u žalobcu absentuje aktívna vecná legitímácia v spore. V konaní nebolo sporné, že na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere predchodca žalobcu poskytol žalovanej spotrebiteľský úver vo výške 3.000,- eur. Poskytnutý úver sa žalovaná zaviazala splatiť 60 mesačnými splátkami vo výške 79,22 eur splatnými k 25. dňu v mesiaci. Z dôvodu, že na majetok úpadcu SJ.. bol vyhlásený konkurz, uznesenie o vyhlásení konkurzu bolo zverejnené v Obchodnom vestníku SR dňa 29.9.2022, účinnosť nastala v zmysle § 46 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii dňa 30.9.2022 ex lege. Z uvedeného je zrejmé, že k zosplatneniu úveru došlo zo strany žalovanej, a nie na základe jednostranného právneho úkonu zo strany právneho zástupcu žalobcu. Z uvedeného záveru potom vyplýva, že postúpenie pohľadávky z právneho predchodcu žalobcu na žalobcu zmluvou o postúpení pohľadávok nebolo vykonané v rozpore s kogentnou úpravou § 17 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, ako to tvrdí žalovaná.

5. Následne súd v zmysle ustanovení § 7 a § 11 ZoSÚ súd preskúmaval, či právny predchodca žalobcu pred poskytnutím úveru žalovanej postupoval pri preverovaní jej bonity s odbornou starostlivosťou. Bolo na žalobcovi, aby preukázal, že jeho predchodca bonitu žalovanej náležite skúmal, t.j. že si splnil povinnosť vyplývajúcu mu z ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z.

6. Zo žalobcom predložených dôkazov je zrejmé, že veriteľ pri skúmaní bonity zisťoval príjem žalovanej a pri výdavkoch žalovanej len všeobecne konštatoval, že minimálne výdavky sú 298,68 eur a dopytované výdavky 0,00 eur. Takéto zisťovanie je nedostatočné. Žalobca žiadnym spôsobom neanalyzoval osobný/domáci rozpočet žalovanej, a to najmä stranu výdavkov, nezisťoval konkrétne náklady na bývanie, nájom, strava, domácnosť, lieky, telekomunikačné služby, splátky úverov a pod. Len samotné zistenie príjmu a všeobecné konštatovanie minimálnych výdavkov nemožno samo o sebe považovať za náležité

splnenie si povinnosti vyplývajúcej z ustanovenia § 7 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. Príjem a rodinný stav klienta môžu byť vyhovujúce, ale pokiaľ veriteľ nepozná celkový objem a štruktúru výdavkov klienta, nemôže urobiť záver o to, či klient je alebo nie je schopný splácať požadovaný úver. Práve preto zákonodarca zaťažil veriteľov povinnosťou pred uzatvorením spotrebiteľskej zmluvy skúmať bonitu spotrebiteľov „s odbornou starostlivosťou“. Bez toho, aby žalobca skúmal všetky aspekty, nemohol si utvoriť reálny obraz o majetkovej situácii žalovanej, potrebný pre posúdenie schopnosti žalovanej splácať dlh zo zmluvy. S poukazom na uvedené dospel súd k záveru, že v danom prípade žalobca nepreukázal splnenie si povinnosti uloženej mu ustanovením § 7 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z., kedy jeho právny predchodca, poskytovateľ úveru, nevyhodnotil dostatočne s odbornou starostlivosťou schopnosť žalovanej splácať poskytnutý úver, pričom svojim konaním hrubo zanedbal svoju povinnosť odbornej starostlivosti. Tým hrubým porušením spôsobil to, že úver sa v zmysle § 11 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. stal bezúročný a bez poplatkov.

7. Žalobca teda môže od žalovanej požadovať iba splátky istiny. Žalovanej bola poskytnutá suma 3.000,- eur a žalovaná realizovala splátky úveru vo výške 2.525,- eur. Súd preto zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy 475,- eura a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

8. Keďže žalovaná sa dostala do omeškania s platením svojich peňažných záväzkov, zaviazal ju súd v súlade s ustanovením § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka aj na zaplatenie úrokov z omeškania. Žalovaná sa zaviazala splácať úver v pravidelných splátkach vo výške 79,22 eur. Vzhľadom na to, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, je potrebné všetky jednotlivé splátky realizované žalovanou započítať iba na splátky istiny úveru. Žalovaná z úveru uhradila 2.525,- eur, t.j. 31 splátok (a 79,22) a zvyšnú sumu 69,18 eur je potrebné započítať na splátku č. 32, ktorej dátum splatnosti podľa splátkového kalendára pripadol na deň 25.6.2021. Žalovaná sa tak nasledujúcim dňom dostala do omeškania zo zaplatením ostávajúcej sumy zo splátky č. 32, t.j. sumy 10,04 eur (79,22 - 69,18 eur). Zvyšnú istinu, t.j. sumu 464,96 eur mala žalovaná uhradiť 5-timi riadnymi splátkami č. 33 - 37 (po 79,22 eur) a poslednou splátkou č. 38 v sume 68,86 eur. Nakoľko žalovaná sa dostala do omeškania so splatením týchto splátok, priznal súd žalobcovi aj úrok z omeškania vo výške 5 % ročne odo dňa nasledujúceho po dni splatnosti týchto splátok, t.j. zo sumy 10,04 eur od 26.6.2021 do zaplatenia, zo sumy 79,22 eur od 26.7.2021 do zaplatenia, zo sumy 79,22 eur od 26.8.2021 do zaplatenia, zo sumy 79,22 eur od 26.9.2021 do zaplatenia, zo sumy 79,22 eur od 26.10.2021 do zaplatenia, zo sumy 79,22 eur od 26.11.2021 do zaplatenia, zo sumy 68,86 od 26.12.2021 do zaplatenia.

9. Žalobca si v konaní uplatnil i nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 432,46 eura, ktorá predstavuje 10 % zo súm omeškaných splátok úveru a zmluvnej pokuty vo výške 10 % zo sumy vo výške 712,49 eur od 1.10.2022 do dňa podania žaloby. Súd považoval zmluvnú pokutu za neprijateľnú zmluvnú podmienku, v rozpore so zákonom a v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka za absolútne neplatnú. Preto nárok na zmluvnú pokutu zamietol. Žalobca si uplatnil aj nárok na úroky. Súd s poukazom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru žalobu v tejto časti zamietol.

10. O trovách konania bolo rozhodnuté podľa § 255 ods. 2 CSP. Žalobca bol úspešný v časti zaplatenia 475,- eur zo sumy 2.863,31 eur (1.798,67 eur + 153,60 eur + 478,58 eur + 432,46 eur), t.j. v časti 17 % a žalovaná vo zvyšných 83 %. Úspech žalovanej, ktorý prevyšuje úspech žalobcu je 66 %. Preto priznal žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 66 %.

11. Proti výroku I. a III. podala odvolanie žalovaná z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h).

12. Prvá námietka smeruje voči skutočnosti, že sa súd prvej inštancie nesprávne vysporiadal s výškou RPMN. Nesúhlasila s konštatovaním, že zmluva o zabezpečení poistenia bola dobrovoľná a nebola podmienkou pre uzavretie spotrebiteľského úveru ako konštatoval súd prvej inštancie. Zmluvu o zabezpečení poistenia žalovaná uzavrela vo všetkých prípadoch uzatvorenia spotrebiteľského úveru s predchodcom žalobcu. Skutočnosť, že zmluva o zabezpečení poistenia obsahovalo vyhlásenie, že poistenie je dobrovoľné a nie je podmienkou poskytnutia úveru klientovi ako dlžníkovi predsa ipso facto neznamená, že tomu tak aj naozaj bolo. Aj napriek skutočnosti, že táto zmluva je odlišným právnym úkonom od uzavretia úverovej zmluvy, samostatným listinným dokumentom a je vlastnoručne podpísaná žalovanou, nemožno opomenúť, že aj v ostatných troch prípadoch uzatvorenej zmluvy došlo k podpísaniu rovnakej poisťovnej zmluvy, z čoho možno usudzovať, že uzatvorenie zmlúv o úvere za ponúknutých podmienok bolo podmienené práve uzatvorením zmlúv o zabezpečení poistenia.

13. Ďalším z dôvodov podaného odvolania je to, že sa súd prvej inštancie nesprávne vysporiadal s výškou odplaty za poskytnutie predmetného úveru. Súhlasí s tým, že maximálna výška odplaty bola v danom prípade vo výške 20,88 % tak, ako to konštatuje aj súd prvej inštancie, avšak nesúhlasí s výpočtom odplaty vo výške 19,84 %, nakoľko výška odplaty nepozostáva len zo zmluvného úroku ale tak, ako to uviedla v písomnom vyjadrení zo dňa 5.5.2024 aj z poisťného, po zohľadnení ktorého predstavuje výška odplaty 22,68 %. K problematike vzťahu poistenia a celkovej výšky odplaty poukazujú na právny názor vyjadrený v odbornej literatúre (M., M., F., A., A., J., H., M., B., F., C., M. a kol. Y. zákonník I. § 1 - 450. 2. vydanie. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 626), v zmysle ktorej: „Odplata integruje všetky plnenia, ktoré sú spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov a viažu sa na akúkoľvek službu viazanú na poskytnutie hlavnej úverovej služby. Z tohto pohľadu je pritom irelevantné, či 5 povaha doplnkových služieb, a teda aj poistenia, je voliteľná alebo nie, keďže v konečnom dôsledku dochádza k zvyšovaniu ceny hlavnej služby. Uvedený výklad súvisí aj so zákonnou povinnosťou zákazu viazania služieb a z hľadiska praktického postihuje dlhodobú snahu veriteľov bremeno skutočného protiplnenia skrývať do súvisiacich plnení, ktoré neraz prezentujú ako zdanlivo a formálne dobrovoľné. Uvedený výklad tak v plnej miere presadzujeme aj vo vzťahu k platbám poistenia, ktoré spĺňajú, rovnako ako aj ostatné voliteľné a dobrovoľné plnenia, zákonné znaky inkorporácie plnení vstupujúcich do civilnoprávnej odplaty v súlade s dikciou nariadenia vlády SR. Zo záveru ad a) (pozn. vyššie uvedeného) plynie, že tak dobrovoľné, ako aj povinné poistenie dojednané pri poskytovaní služby vstupuje do výpočtu odplaty, ako súvisiace plnenie, ktoré v celkovom meradle navyšuje povinnosť spotrebiteľa plniť (odplatu) spojenú a súvisiacu s poskytnutím hlavnej služby.“ Dané tak rezultuje do skutočnosti, že celková odplata predstavuje hodnotu vo výške 22,68 %, a teda prevyšuje maximálnu výšku odplaty 20,88 %. Ak výška odplaty v zmluve presahuje maximálnu výšku odplaty je zrejme, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere je podľa § 1a ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy, v spojení s § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka a § 39 Občianskeho zákonníka, neplatným právnym úkonom. Vzhľadom k tomu, že žalovanej boli z titulu neplatnej zmluvy poskytnuté finančné prostriedky po podpise predmetnej zmluvy došlo k bezdôvodnému obohateniu. Keďže od doby poskytnutia finančných prostriedkov do doby podania žaloby už uplynulo viac ako tri roky, došlo tak k uplynutiu objektívnej trojročnej lehoty, v dôsledku čoho vzniesla námietku premlčania, čo znamená nedôvodnosť nároku ako celku.

14. Predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere sa v danom prípade považuje za neplatnú aj podľa § 39 Občianskeho zákonníka, z dôvodu rozporu s dobrými mravmi, keďže je zrejme, že úrok dohodnutý v zmluve (19,39 % ročne) podstatne (viac ako dvojnásobne) prevyšuje priemernú úrokovú mieru z úverov poskytnutých v danom období. Aj dohoda o výške úrokov pritom musí byť v súlade s § 39 Občianskeho zákonníka, teda sa nesmie priečiť dobrým mravom, inak je daná zmluva, absolútne neplatným právnym úkonom. Neprimeranou, a preto odporujúcou dobrým mravom, je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú, pričom takúto výšku úrokov nemožno ani moderovať a z dôvodu absolútnej neplatnosti právneho úkonu pre rozpor s dobrými mravmi je neplatným celý úverový vzťah, nie len jeho časť. Pre podporu svojich tvrdení odkazuje na judikatúru Najvyššieho súdu SR a ČR. Zastáva názor, že aj zmluva uzavretá s odplatou neprekračujúcou limit vyplývajúci z § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka môže byť v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko skúmanie rozporu s dobrými mravmi nie je obmedzené iba na matematické porovnanie odplaty s určitou zákonnou maximálnou hranicou, ale zohľadňuje aj individuálne okolnosti uzavretia posudzovanej zmluvy, postavenie a pomery zmluvných strán a prípadne ďalšie okolnosti.

15. Poslednou odvolacou námietkou bolo, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s otázkou splatenia istiny vzhľadom na to, že sa nezaoberal námietkami žalovanej, že uhradila právnomu predchodcovi žalobcu sumu vo výške 7.105,40 eur. S ohľadom na ďalšie spotrebiteľské úvery, ktoré právny predchodca poskytol žalovanej v priebehu roka 2019 je pomerne náročné určiť akým spôsobom úpadca jednotlivé platby žalovanej, ale javí sa, že žalovaná uhradila právnomu predchodcovi žalobcu istinu úveru, čo taktiež spochybňuje dôvodnosť predmetného nároku. Aj napriek skutočnosti, že žalobca uviedol, že jeho právny predchodca pod variabilným symbolom VS XXXXXXXXX eviduje platby vo výške 2.525,-eur žalobca napriek námietkam žiadnym spôsobom nešpecifikoval, na aké konkrétne úvery započítaval celkovú sumu vo výške 7.105,40 eur tak, aby bolo zrejme, že žalovaná skutočne neuhradila ani istinu predmetného úveru.

16. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti žalovaná navrhla, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alebo aby rozsudok v napadnutom rozsahu zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a žalovanej prizná náhradu trov konania voči žalobcovi.

17. Žalobca k odvolaniu žalovanej uviedol, že sa stotožňuje s právnym záverom súdu prvej inštancie vyjadreného v bode 25. odôvodnenia rozsudku. Zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu na základe vykonaného dokazovania je podľa názoru žalobcu jednoznačne preukázané, že zmluva o zabezpečení poistenia schopnosti splácať úver zo dňa 24.9.2018 v zmysle svojho článku 13 nie je podmienkou poskytnutia úveru a je uzavretá výlučne na báze dobrovoľnosti. Jedná sa o dve samostatné (aj keď hospodársky súvisiace) právne úkony. Žalovaná sa vo svojom odvolaní snaží navodiť dojem, že skutočnosť, že mala s právnym predchodcom žalobcu uzavreté 4 zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom v prípade každej bola zároveň uzavretá aj zmluva o zabezpečení poistenia schopnosti splácať úver, má byť dôkazom toho, že uzatvorenie zmlúv o úvere za ponúknutých podmienok bolo podmienené uzatvorením zmlúv o zabezpečení poistenia. V tomto smere poukazuje, že z takejto skutočnosti záver žalovanej použitia základných pravidiel logiky absolútne nevyplýva a je zavádzajúci. Zároveň podľa názoru žalobcu ide iba o ničím nepodložené tvrdenie, ktoré žalovaná žiadnym relevantným spôsobom nepreukázala. Žalovaná vo svojom odvolaní zároveň namietala, že súd prvého inštancie sa nesprávne vysporiadal s výškou odplaty za poskytnutie úveru, keď tvrdí, že správna výška odplaty mala podľa jeho názoru predstavovať po zohľadnení poistného odplatu vo výške 22,68 %. S uvedeným záverom žalovanej sa žalobca nemôže stotožniť a súhlasí s právnym názorom súdu prvej inštancie vymedzeného v bode 26. odôvodnenia rozsudku. Nemožno sa stotožniť s právnym názorom uvedeným žalovanou, že poistenie schopnosti splácať spotrebiteľský úver uzatvorené na báze dobrovoľnosti, nezávisle od zmluvy o spotrebiteľskom úvere bez toho, aby bolo zároveň podmienkou poskytnutia úveru bolo schopné predražovať cenu celkového plnenia. Žalovaná v odvolaní zároveň namietala, že dojednaná úroková sadzba vo výške 19,84 % sa prieči dobrým mravom, pričom zároveň má toto mať za následok neplatnosť celej zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 39 zákona č. 40/1964 Z. z. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“). Ako súd správne konštatoval, skutočnosť, že úroková sadzba bola dojednaná v rámci zákonného limitu bola v priebehu prvoinštančného konania jednoznačne preukázaná, a preto sa nemôže priečiť dobrým mravom. Žalovaná v odvolaní rozporuje túto argumentáciu a tvrdí, že aj zmluva uzavretá s odplatom neprekračujúcou limit vyplývajúci z § 53 ods. 6 OZ môže byť v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko skúmanie rozporu nie je obmedzené iba na matematické porovnanie odplaty so zákonnou hranicou, ale má zohľadňovať aj individuálne okolnosti uzavretia posudzovanej zmluvy, postavenie a pomery zmluvných strán a iné okolnosti. Tieto však už žalovaná vo svojom odvolaní žiadnym relevantným spôsobom nešpecifikuje, a teda ani nie je zrejmé, v čom má rozpor s dobrými mravmi spočívať. V neposlednom rade žalovaná uvádza, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s otázkou splatenia istiny zo strany žalobcu v rámci odôvodnenia rozsudku. Žalobca v tomto smere odkazuje na bod 12. odôvodnenia rozsudku, kde v rámci vymedzenia skutkového stavu na základe vykonaného dokazovania prvoinštančný súd jednoznačne ustálil, že zo strany žalovanej bolo na úhradu pohľadávky zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere poukázaných 2.525,- eur pod VS XXXXXXXXXX, pričom prvoinštančný súd vychádzal z prehľadu platieb doloženého do konania žalobcom. Nejedná sa teda len o tvrdenie žalobcu, ako sa snaží sugestívne navodiť žalovaná, ale ide o jednoznačný a správny záver vykonaný na základe listinného dôkazu - platobnej disciplíny. Ak žalovaná chcela v rámci svojej procesnej obrany úspešne vyvrátiť toto skutkové tvrdenie, mala preukázať, že na pohľadávku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX uhradila takú sumu, ako tvrdila, čo však neurobila. V tomto ohľade nemožno obrátiť dôkazné bremeno na žalobcu.

18. Žalobca s ohľadom na vyššie uvedené navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a III. ako vecne správny potvrdil a zaviazal žalovanú na náhradu trov odvolacieho konania.

19. Žalovaná zaslala súdu vyjadrenie k vyjadreniu žalobcu, v ktorom uvádza, že zotrváva na doterajšej argumentácii ohľadom skutočnosti, že zmluva o zabezpečení poistenia bola podmienkou k uzavretiu zmluvy o úvere. V danom prípade sú medzi žalobcom a žalovanou toho času vedené dve súdne konania, ktoré ešte neboli právoplatne skončené, a to okrem tohto konania aj ďalšie vedené pod sp. zn. 5Csp/28/2023, pričom aktuálne sú právoplatne skončené dve, a to pod sp. zn. 6Csp/15/2023 a pod sp. zn. 6Csp/27/2023 (rozsudkom pre zmeškanie žalobcu). Argumentácia žalobcu o tom, že práve uzatvorenie štyroch zmlúv o spotrebiteľskom úvere vrátane zmlúv o zabezpečení poistenia schopnosti splácať úver preukazuje, že žalovaná sa dobrovoľne rozhodla poistiť si schopnosť splácať všetky

spotrebiteľské úvery považuje za nelogickú, keďže práve naopak z uvedeného plynie, že práve v podmienovaní uzatvorenia zmlúv o spotrebiteľskom úvere za ponúknutých podmienok uzatvorením zmlúv o zabezpečení poistenia spočíval obchodný model právneho predchodcu žalobcu. Nakoľko odplata integruje všetky plnenia, ktoré sú spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov a viažu sa na akúkoľvek službu viazanú na poskytnutie hlavnej úverovej služby, je irelevantné, či povaha doplnkových služieb, a teda aj poistenia, je voliteľná alebo nie, keďže v konečnom dôsledku dochádza k zvyšovaniu ceny hlavnej služby. Celková odplata predstavuje hodnotu vo výške 22,68 %, a teda prevyšuje maximálnu výšku odplaty 20,88 %. Žalobca v rámci svojho vyjadrenia v ďalšom uvádza, že zo strany žalovanej bolo na úhrady pohľadávky zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere poukázaných 2.525,- € pod variabilným symbolom XXXXXXXXXX, čo vyplýva z predloženej platobnej disciplíny. V danom prípade však nie je kľúčové to, akú sumu úhrady interne vedie žalobca pod variabilným symbolom XXXXXXXXXX, ale to, akým konkrétnym spôsobom bola započítavaná celková uhradená suma vo výške 7.105,40 €. V rámci predložených výplatných listín žalovanej sú opakovane uvádzané položky ako sporenie alebo sporenie B., prípadne zrážka nariadená súdom, B. V daných prípadoch nebola platba identifikovaná akýmkoľvek variabilným symbolom, prípadne číslom zmluvy, a preto aj z tohto pohľadu bolo nevyhnutné, aby žalobca riadne špecifikoval, akým konkrétnym spôsobom započítal uhradenú sumu vo výške 7.105,40 € na jednotlivé úvery. Nakoľko žalovaná uhradila sumu vo výške 7.105,40 €, bez bližšej špecifikácie nie je možné vychádzať výlučne z tvrdenia žalobcu o tom, že na tento úver eviduje iba úhradu vo výške 2.525,- €, keďže nie je vôbec zrejme akým spôsobom boli započítané platby vo výške 4.580,40 €.

20. Žalobca k vyjadreniu žalovanej uviedol, že sa nemožno stotožniť s výkladom pojmu „odplata“ ktorý presadzuje žalovaná, keď argumentuje, že do výpočtu odplaty vstupuje poistenie a to bez ohľadu na to, či je dobrovoľné alebo povinné ako súvisiace plnenie, ktoré navyše povinnosť spotrebiteľa plniť. Uvedený výklad je podľa názoru žalobcu neudržateľný. Samotný zákonodarca sa v dôvodovej správe vysporiadal s definíciou pojmu odplata pod ktorý subsumuje „akékoľvek náklady spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov spotrebiteľom. Odplata tak bude zahŕňať jednak úrok, jednak poplatky za poskytnutie úveru, pravidelné poplatky, ktoré bude sprevádzať trvanie úverového vzťahu, ale aj všetky náklady spojené s obligatórnym poistením úveru a podobne.“ Je tak nepochybné, že pri definovaní toho, čo všetko vstupuje do výpočtu odplaty zákonodarca nemal úmysel zahrnúť náklady spojené s poistením, ktoré bolo spotrebiteľom uzavreté na základe dobrovoľnosti. Opačný záver, ktorý by preukazoval záver, ktorý predkladá žalovaná nevyplýva ani z nariadenia vlády 87/1995 Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka vrátane § 53 ods. 6 a nevyplýva ani z ustálenej judikatúry a súdnej praxe slovenských súdnych autorít.

21. Žiadne ďalšie vyjadrenie vo veci podané nebolo.

22. Odvolací súd prejednal vec podľa § 378 ods. 1 CSP a nasl., a to bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a zistil, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné.

23. So zreteľom na obsah odvolania žalovanej, v odvolacom konaní bol preskúmaný len výrok napadnutého rozsudku, ktorým bolo žalobe čiastočne vyhovie, ako aj závislý výrok o trovách konania, a preto výrok rozsudku, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá, ktorý odvolaním napadnutý nebol, v odvolacom konaní preskúmaný nebol a ako taký nadobudol právoplatnosť.

24. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu, na základe ktorého správne zistil skutkový stav a vo veci aj správne rozhodol. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie zodpovedajú vykonanému dokazovaniu a odôvodnenie rozhodnutia má podklad v zistení skutkového stavu. Na týchto správnych skutkových zisteniach súdu prvej inštancie nič sa nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania, nemožno mať pochybnosti o správnosti právneho posúdenia prejednávanej veci súdom prvej inštancie a neboli zistené žiadne vady, ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo porušenie práva na spravodlivý proces vo vzťahu k žalovanej.

25. Pretože odvolací súd v plnom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, na základe ktorého dospel k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobou uplatneného nároku a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie vo veci, ktorý na spor aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil a tiež sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia,

s poukazom na § 387 ods. 2 CSP odvolací súd iba konštatuje správnosť jeho dôvodov a už iba odkazuje na správne a presvedčivé písomné vyhotovenie rozsudku. Odvolací súd ani s prihliadnutím na uplatnené odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné.

26. Súd prvej inštancie predovšetkým správne kvalifikoval právny vzťah založený zmluvou medzi predchodcom žalobcu (B. a žalovanou ako spotrebiteľskú zmluvu, keďže táto spĺňala definičné znaky takejto zmluvy, ako aj definičné znaky subjektov spotrebiteľskej zmluvy.

27. Žalovaná vo svojom odvolaní uvádza, že súd dospel k nesprávnemu právnemu posúdeniu, nakoľko v prípade zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 24.09.2018 ide o neplatný právny úkon podľa § 39 Občianskeho zákonníka z dôvodu toho, že po zahrnutí poistného do celkových nákladov spotrebiteľa spojenými so splácaním spotrebiteľského úveru bude RPMN vo výške 22,68 % a nie 20,88 % tak, ako sa to nesprávne uvádza v zmluve, pričom takáto výška RPMN prevyšovala maximálnu výšku odplaty 20,88 %, čo odporuje § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v spojení s § 1a ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy.

28. V tomto smere sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje s právnym záverom súdu prvej inštancie vyjadreného v bode 25. odôvodnenia rozsudku. Zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu na základe vykonaného dokazovania je jednoznačne preukázané, že zmluva o zabezpečení poistenia schopnosti splácať úver zo dňa 24.09.2018 v zmysle svojho článku 13 nebola podmienkou poskytnutia úveru a bola uzavretá výlučne na báze dobrovoľnosti. Súd prvej inštancie správne poznamenal, že sa jedná o dva odlišné aj keď hospodársky súvisiace právne úkony. Zatiaľ čo predmetom zmluvy o spotrebiteľskom úvere je poskytnutie finančných prostriedkov žalovanej v postavení dlžníka, predmetom zmluvy o zabezpečení poistenia schopnosti splácať úver je uzavretie poistnej zmluvy na zabezpečenie schopnosti spotrebiteľský úver splácať. Žalovaná zároveň v odvolaní tvrdí, že to, že zmluva o zabezpečení poistenia obsahovala vyhlásenie, že poistenie je dobrovoľné a nie je podmienkou poskytnutia úveru žalovanej predsa ipso facto neznamena, že tomu tak aj naozaj bolo. Odvolací súd uvádza, že to zároveň ani automaticky nepreukazuje opak, ak chcela žalovaná preukázať, že poskytnutie úveru bolo podmienené uzavretím poistenia, mala možnosť to relevantným spôsobom v priebehu konania preukázať, čo však neurobila a ani urobiť nemohla, nakoľko ustanovenie článku 13 zmluvy o zabezpečení poistenia schopnosti splácať úver zo dňa 24.09.2018 záver žalovanej jednoznačne vyvracia.

29. Žalovaná vo svojom odvolaní zároveň namietala, že súd sa nesprávne vysporiadal s výškou odplaty za poskytnutie úveru, keď tvrdí, že správna výška odplaty mala predstavovať po zohľadnení poistného odplatu vo výške 22,68 %. Nemožno sa stotožniť s právnym názorom uvedeným žalovanou, že poistenie schopnosti splácať spotrebiteľský úver uzatvorené na báze dobrovoľnosti, nezávisle od zmluvy o spotrebiteľskom úvere bez toho, aby bolo zároveň podmienkou poskytnutia úveru bolo schopné predražovať cenu celkového plnenia. Súd prvej inštancie dospel k správnej právnej názoru, keď v bode 26. odôvodnenia konštatoval, že výška odplaty bola stanovená na 19,84 % pozostávajúci z úrokov zmluvných úrokov, pričom táto sadzba je v súlade s limitom 20,88 % ako najvyššej prípustnej výšky odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru za 2. štvrtrok 2018 platných pre zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzatvorené od 21. augusta 2018 do 20. novembra 2018 v zmysle § 1 ods. 4 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z.

30. Žalovaná v odvolaní zároveň namietala, že dojednaná úroková sadzba vo výške 19,84 % sa prieči dobrým mravom, čo má mať za následok neplatnosť celej zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Ako súd prvej inštancie správne konštatoval, skutočnosť, že úroková sadzba bola dojednaná v rámci zákonného limitu bola v priebehu konania jednoznačne preukázaná, a preto sa nemôže priečiť dobrým mravom. Žalovaná v odvolaní rozporuje túto argumentáciu a tvrdí, že aj zmluva uzavretá s odplatou neprekračujúcou limit vyplývajúci z § 53 ods. 6 OZ môže byť v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko skúmanie rozporu nie je obmedzené iba na matematické porovnanie odplaty so zákonnou hranicou, ale má zohľadňovať aj individuálne okolnosti uzavretia posudzovanej zmluvy, postavenie a pomery zmluvných strán a iné okolnosti. Tieto však už žalovaná vo svojom odvolaní žiadnym relevantným spôsobom nešpecifikuje, a teda ani nie je zrejmé, v čom má rozpor s dobrými mravmi spočívať. Dobré mravy sú právnou kategóriou, ktorej aplikácia prichádza do úvahy najmä v

prípadoch, keď právny predpis určitý okruh vzťahov neupravuje. V danom prípade však vykonávacie právne predpisy upravujú maximálne prípustné výšky odplát.

31. V neposlednom rade žalovaná namietala, že súd sa nevysporiadal s otázkou splatenia istiny zo strany žalobcu v rámci odôvodnenia rozsudku. Odvolací súd v tomto smere odkazuje na bod 12. odôvodnenia rozsudku, kde v rámci vymedzenia skutkového stavu na základe vykonaného dokazovania prvoinštančný súd jednoznačne ustálil, že zo strany žalovanej bolo na úhradu pohľadávky zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere poukázaných 2.525,- eur pod variabilným symbolom XXXXXXXXXX, pričom súd vychádzal z prehľadu platieb doloženého do konania žalobcom. Nejedná sa teda len o tvrdenie žalobcu, ako sa snaží navodiť žalovaná, ale ide o jednoznačný a správny záver vykonaný na základe listinného dôkazu - platobnej disciplíny. Ak žalovaná chcela v rámci svojej procesnej obrany úspešne vyvrátiť toto skutkové tvrdenie, mala preukázať, že na pohľadávku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX uhradila takú sumu, ako tvrdila, čo však neurobila. V tomto ohľade nemožno obrátiť dôkazné bremeno na žalobcu.

32. Skutočnosti uvedené v odvolaní žalovanej neboli spôsobilé spochybníť správnosť skutkových a právnych záverov, ku ktorým dospel súd prvej inštancie a vecnú správnosť napadnutého rozsudku, preto odvolanie žalovanej z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov nemožno považovať za opodstatnené. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu žalovanou uplatnené odvolacie dôvody v zmysle § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP splnené neboli, preto odvolací súd postupom podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti výroku I., ktorým žalobe čiastočne vyhovel vrátane správneho (závislého) výroku III. o náhrade trov konania ako vecne správny potvrdil.

33. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého žalobca ako sporová strana, ktorá mala v odvolacom konaní plný úspech, má nárok na náhradu trov tohto štádia konania proti žalovanej, ktorá v odvolacom konaní úspech nemala. Výšku týchto trov ustáli postupom podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia odvolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

34. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).